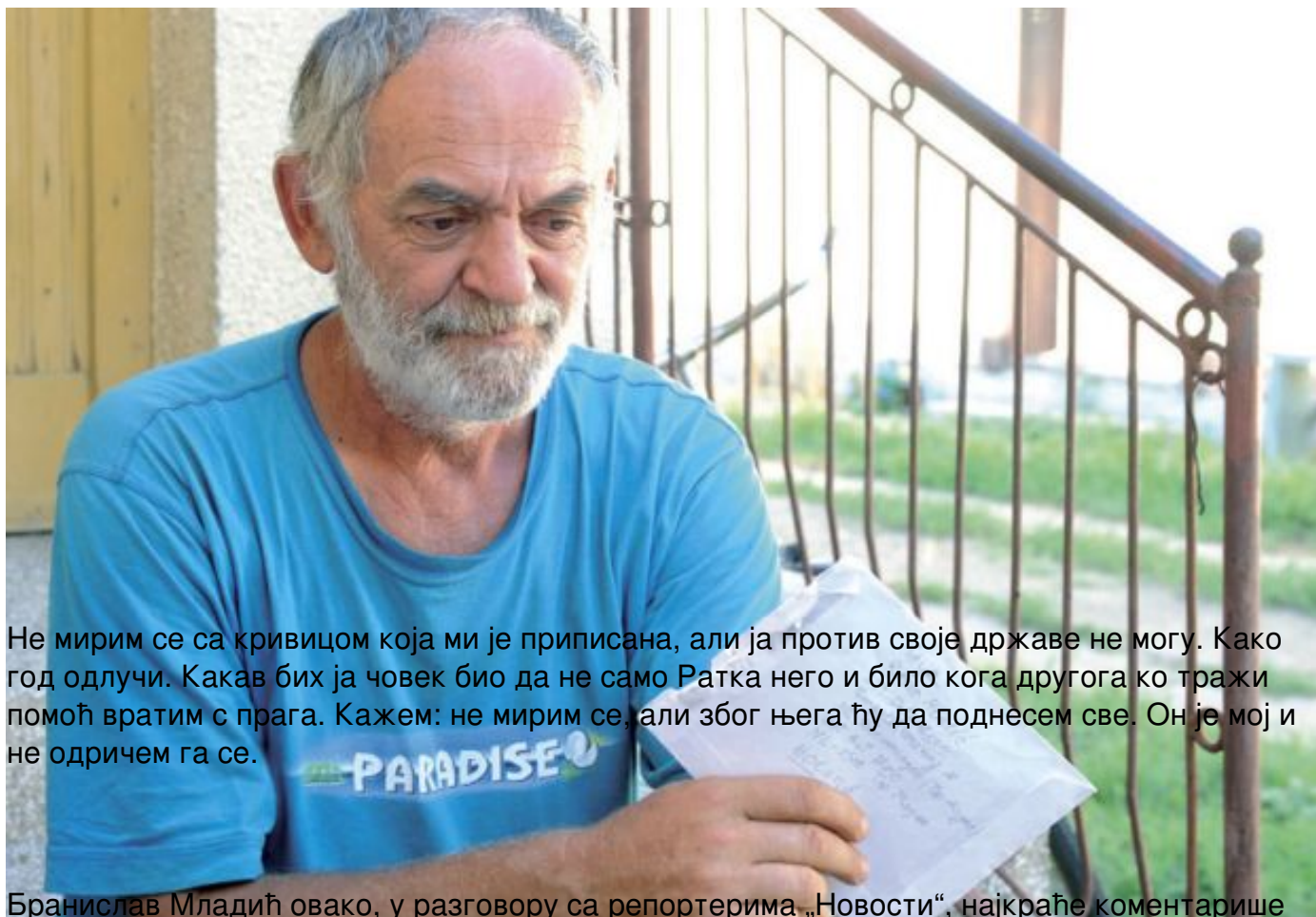

Брат најтраженијег хашког оптуженика, Бранислав Младић, о споразуму са тужилаштом, генералу Младићу, кога је чувао пет година. Против државе не могу. Ратка сам чувао и лечио. Телефонира ми, а добио сам недавно од њега и писмо.

Не мирим се са кривицом која ми је приписана, али ја против своје државе не могу. Како год одлучи. Какав бих ја човек био да не само Ратка него и било кога другог ко тражи помоћ вратим с прага. Кажем: не мирим се, али због њега ћу да поднесем све. Он је мој и не одричем га се.

Бранислав Младић овако, у разговору са репортерима „Новости“, најкраће коментарише „споразум“ са Тужилаштом за ратне злочине Републике Србије о признању кривице. Према овом споразуму, који не потврђује али и не демантује рођак генерала Ратка Младића, у чијој је он кући био, боловао, лечио се и ухапшен 26. маја прошле године - Бранислав Младић је признао кривицу, а Тужилаштво предлаже годину затвора, односно три године - условно.

- Саслушавали су ме, водили на полиграф, као да бих ја не дај боже, нешто додао и одузео. Нешто обрнуо и преврнуо...И, ето, после годину и два месеца одлучили су. Али сачекајмо тај дан одлуке, а то је, како сазнајем, 8. август, када ће и суд дати своју коначну реч.

Седимо са Браниславом Младићем у његовој кући у Лазареву. Није одбијао да нас прими у свој дом, у коме је он једини домаћин. Сам, али није усамљен. Од како је, овде, преко степеница на којима читамо генералово писмо Браниславу и гледамо фотографију (генерал у униформи команданта ВРС), коју му је послао - комшилук и цело Лазарево га не напушта. Знају овде добро Бранислава. И какав је домаћин био и какав је домаћин сада.

- Нисам онај човек - каже, присећајући се раног мајског јутра, пре 14 месеци, када му је полиција банула у кућу. И ту нашла генерала.

- Све живо, сваки дамар, пече ме и боли. Шта бих ја да је остао овде, и овде умро? А шта ћу сад, када је допао тамо где му је још теже?

Генерал се телефоном јавио Браниславу, прича нам, пре неколико дана.

- Каже ми: „Немој да прекидаш везу, да ме штедиш. Желим с тобом да разговарам све док на картици за аутомат имам кредита“. Ја стегнем срце. Причамо. Он се шали са мном: „Дођи да нам овамо месиш хлеб и куваш“. Зна он да сам свих пет година, колико је био код мене, месио хлеб. Неговао га. Страховао сам да ми после тешког можданог удара не умре. „Шта ћу с тобом тада, мој Ратко?“ „Ништа“ - одговорио ми је. „Само ме однеси у гроб моје Ане.“ А ја му кажем: „Ниси ти кофер, па да те тек тако подигнем. И однесем.“

Тешко је Браниславу да говори. Ломимо га.

- Пишите по савести - кратко је одговорио...

После смо заједно читали генералово писмо из Хага. Писано ћирилицом, види се с муком. Адресирано је латиницом („Ови овде не знају ћирилицу, па ти адресирам латиницом“).

У писму, на себи својствен начин генерал моли Брану да му не замери. Каже да ће се борити, па колико буде могао у доказивању да није злочинац, него да је бранио свој народ и своју отаџбину. Поздравља све који питају за њега и пита: каква је корист од његовог изручења...

- Када је, усред ноћи, дошао на моја врата и позвонио, ја сам упалио светло. Чуо сам глас и препознао га: угаси светло! Отворио сам, а он ми је, седајући тада рекао: само ти, ја и онај горе могу да знају да сам ту. Нико други. Ни Дарко (син), ни Боса (супруга). Нико! Остао је у овој кући. И нико га никад није видео.

Бранислав прича да је преломни тренутак био када је генерал Младић пожелео да види унуче. Даркову децу.

- Рекао сам му тада: „Рођак, то ти не бих саветовао.“ Ма, какви, био је упоран. Позвао сам их да дођу и дошли су, као и пре што су долазили. Гледао их је кроз прозор док су били у дворишту, око животињица. Играли се, а они нису знали да их гледа. Упијао је сваки њихов покрет, као да се опрошта. Било му је срце пуно.

Док разговарамо са Браниславом, на нас све време мотри малени смеђи теријер. Пружио се испод стола, за којим је седео и генерал Младић оног јутра када је одведен.

- Тај пас ми је успомена од брата - каже Бранислав (после ове реченице дуго је ћутао). - Брат ми је умро месец дана после Ратковог одвођења. Јесте био болестан, али су га стресови дотукли. После Драганове смрти, имао је 63 године, овај малени теријер ме не напушта. Не миче.

СУД ОВЕРАВА НАГОДБУ

Брат од стрица ратног команданта ВРС Ратка Младића, Бранислав, склопио је споразум о признању кривице са тужилаштвом за ратне злочине: једна година затвора са роком провере од три године за његово: "Крив сам". Међутим, тачку на споразум мора да стави суд, а да ли ће се то догодити биће познато 8. августа за када је заказано суђење у

Специјалном суду. То је у четвртак потврдио заменик тужиоца за ратне злочине и портпарол тужилаштва Бруно Векарић. Он каже да тужилаштво тренутно преговара са још једним "јатаком" који је скривао оптуженог начелника ГШ ВРС током 2006. године, у Малој Моштаници, али да његово име не може да открије.

НЕМА ТИХ ПАРА

Браниславу Младићу страни новинари нудили су огроман новац само да уђу у кућу, с њим разговарају, сазнају коју реч више о генераловом боравку овде, сликају собу у којој је боравио. - Не продајем се - каже Бране. - Нема тих пара да продам сећање и успомене.

Милена Марковић

(Вечерње новости)